



Браћо и сестре, даме и господо

Хвала организаторима сабора што су ми омогућили да на овом историјском стецишту јунака, зборишту слободе и достојанства, саопштим једну кратку беседу у част див-јунаку Гаврилу Принципу, човеку који се борио за ослобођења свога рода.

Као што видите, сам назив овог скупа „Гаврило – Принцип и Судбина“ одређен је на бази поука и порука целокупне нововековне српске историје, исповести нашег хода по мукама, масовним изгинућима, жртвовањима више за друге него за себе. Зар о томе не говори и оно што се данас збива пред нашим очима, а управо ово накнадно сазнање одређује карактер моје беседе; управо ме оно упућује да покажем пут слободарског опредељења „Младе Босне“, српско-муслиманско-хрватске организације, пут њених идеја од њиховог југословенства, унитарног карактера до данашњег сумрака југословенства.

Срби су дуго безглаво тумарали и по балканским и по југоисточноевропским просторима, јер их није водила јасно дефинисана национална идеја, јер се нису на време одредили онако како их је био одредио њихов европски геније Вук С. Караџић, као „народ три вјерска закона“. За разлику од њих, Немци и Италијани су на мање сродним етнојезичким основама створили своје нације и државе. Вук није био великосрбин, како га многи данас „прозивају“, јер су његове налазе потврдили и многи страни научници. Један од њих, професор на Сорбони, Пољак Јозеф Добровски, још средином 19. века је

утврдио да је српски језик основа свих словенских језика. То је било опредељење „Младе Босне“, а оно се данас огледа и у неком комичном смислу, јер сви постадосмо полиглоте, сви од предшколског узраста до старости говоримо на четири иноземна језика, док на петом нешто замуцкујемо. Зар није историјска чињеница да су Срби своје име носили у раном средњем веку, да су на српском језику написане бројне њихове повеље.

Убеђен сам да није случајно што су припадници „Младе Босне“ тражили уједињење око Србије као Пијемонта, јер је то значило спајање са извориштем, а почетком XX века и са јуначким слободарским узором и подстицајем. Управо је такав пијемонтско-слободарски узор узбудио непријатеље Српства, Православља и Словенства, па су сви кренули у акцију с циљем да нас сатру, да милионе наше под тешким околностима превјерене браће однароде

Убеђен сам да није случајно што су припадници „Младе Босне“ тражили уједињење око Србије као Пијемонта, јер је то значило спајање са извориштем, а почетком XX века и са јуначким слободарским узором и подстицајем. Управо је такав пијемонтско-слободарски узор узбудио непријатеље Српства, Православља и Словенства, па су сви кренули у акцију с циљем да нас сатру, да милионе наше под тешким околностима превјерене браће однароде. Ово коло је водио сам Ватикан, чије је апетите проширила и криза Османског царства и према мухамеданским Србима. Под његовим утицајем на српско етничко биће настао је синдром нарцизма малих разлика, који се у најновије доба изражава у стварању сурогатских нација које се хране идеологијом србофобије, а то је постало једина одредница њиховог идентитета. Да би овакве творевине постале историјске, старе, од основног етничког бића откидале су културноисторијске комаде, које су се у новије доба наслањале на неке револуционарне пројекције без традиционалне подлоге, које су своје самобитности градиле пропагандистички, поштапајући се при томе и својим националистичким боговима без душевности и кидишући на православног Богочовека. Ви добро знате како је њихов „бог“ и на овим просторима употребљаван 1941-1945. године и како га данас употребљавају тамо преко Уне.

## Гаврило Принцип и судбина

Пише: Веселин Ђуретић  
четвртак, 26 јун 2014 23:02

---



# Гаврило Принцип и судбина

Пише: Веселин Ђуретић  
четвртак, 26 јун 2014 23:02

---



## Гаврило Принцип и судбина

Пише: Веселин Ђуретић  
четвртак, 26 јун 2014 23:02

---

